

מסורת הש"ס

(א) נ"א וסד, (ב) נ"א דהני,
(ג) לקמן כ: (ד) [שס:] (ה) לקמן
כו. (ו) [ודף פג:] (ז) [לקמן כו:]
(ח) נ"א מ"ש, (ט) לקמן כו,
(י) נ"א ה"ב בצונמא, (י"א) לקמן
כה: (כ) ג"ז שם, (ל) נ"א ותני
עלה [לקמן כה:], (מ) [רש"ש
מ"ז], (נ) ז"ל לפר"ח, רש"ש,

גליון הש"ס

תוס' ד"ה דיקא בו' דאע"ג
דהוי גירי. עיין לקמן דף כה
ע"ז תוס' ד"ה עני:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מאי צעו שרשין ההם:
(ב) רש"י ד"ה טעמא וכו'
ואע"ג דרופר שחפסו:
(ג) ד"ה ולי לאו זנמא וכו' לכו
זה (כשיזקין הן) מא"מ וז"ב ס"א
כדי שלא יזיקה כשיזקינו
הן: (ד) תוס' ד"ה הא ליכא
וכו' דהבלא דהני קשה
לאור:

לעזי רע"י

איטוני"ר [איטוני"ר].
להרעיד לנער.
פוריל"ש. כרשות
(ירק מאכל).

מוסף תוספות

א. משמע משום דאישתני לריעותא. רמב"ן. ב. ולא הצריכו אלא משום עבודת הכרם. ט. אפי' האילן עצמו. ריטב"א.

רבינו גרשום

המלח. שחפורין להכניס לתוכן מים לעשות מלח ולחכות שפשוטין לשוון בה הסיד ואת הסלעית חפירה חפירה אביב: וסד בסד. החפירה דכל אלו מוזקין לכותל: אלו לרבא ואלו הוי כשאר רובא וסמין וקשיא לרבא דאמר גבי שדה דלא מסין: דמתנתא דאמר הו' לחלוותי המים משדקין הורעיים בגנר דלא קשין לכותל כחלוקת המים: וסמין הכותל: מרחיקין את הכותל העשוי בקרקע מן הכותל הבני: מ' פסחים מ' השב' וכן נהנהניו שמו שבו וזכר בו ג' עליונה שמוכנסת עליה והתחתונה תחבה מן העליונה שכל כלל דא דהינו ג' הוי השב' שדואו ד' הרכב מתוך דפוחתה וספא: טעמא דאמר כותל. וקשיא לרבא: טרא קשה לכותל אוהו וצדוד שמועצתין הקרקע בשעה שמתקנין סם הריחים איכא דאמר טרא קל הברא שפשוטין הריחים: מרחיקין את התגור מן הכותל. אצ"ל דמי כותל אצ"ל פסחים דירחי מן הכותל ג' פסחים מ' הכילה אוהו כילהא ששפשוטין התגור מחסר סם הנוריהן היו של חסר ועשוין כפי דל פתוח מלפניו ההרס קלוש ומרחיקין כלי התגור מן הטט עובי סבב סביב כדי לחסר התגור מפני שהוא של חסר הלא שבו לאותו הרבק קרי כילהא והינו דאמרין במס' (פסחים תולין כגנן) וגזר את השפלה עד שמגני לארץ ואותה דאמרין' הנה הינו ואלו וישפו וזו שפת הנחל עצמו שהוא מרחיק מן הכותל ד' פסחים כ"ה. איכא דאמר כלייא הו' סוד התגור דכל סביב התגור יסוד התגור יוצא בני התגור שבו וקלוי' הו' מעלה בניו מקצתו וקלוי' עד לשפה שלמלה דפוחת

מחוספס. דבר לח: **טיוריאל**. איטווייל
באלו טריפות (חולין דף מה). **חוס של**
שם אור תמיד: אולר. עלייה שאורצין
קשה להן: **ולא רפס בקר.** הריח קשה
בקר דירתן של אדם הן ואין לנו
לאסור דירתו עליו אלא"כ ההיזק מוכן:
דיקא נמי. דדירה שאני: **דקאני עלה.**

דהיהא אס היטה הרפת בקר קודמת
לאור מותר וצוללוה שאר הרחוקות
דמתני לא תנא הכי ש"מ הכא משום
דדירה שאני אבל אינן אף הראשון
אריך להרחיק: **אלא אס כן הרחיק**
ממנו ארבע אמות. כדמפרש טעמא
די עבודת הכרס דהוי מורשה
הכרס במחירה וכן בשעת הציר
בוצרין אותם בעגלות ואריך להן מקום
פנוי ארבע אמות שלא תיכנס עגלת
מחירשתו בקרקע חצירו: **טעמא**
משום עבודת הכרס. שהוא מויקו
בדים הא לאו הכי סמך ופ"ג (ו)
שיתפשטו שרשי וויקו בשדה בין
לעבד המחירה בין לחפירת הצור:
זונמא. סלע חוק שלא תפשטו שרשי
לשם גר בנתיב: שאין מויקו עד
לעבודת הכרס זה סומך אילנות
לגדר מכאן זה סומך אילנות לגדר
מכאן ואי נמי אחד מהן שדה לבן אין
כאן כללים כדאמר בעירובין (דף סא.)
אס גפנים מכאן מותר לזרוע כאן בצי
על ארבעה קוודיסין ומתח וזמורה
נעל ציהן דדמיה לזרות הפתח סתמי
מיהא זה סומך ואפ"ג דלאלי שרשים
סתם הגדר ומתפשטו לחזר השדה:

מעמיק להן. בעל השדה קוצץ את
השרשין שיצאו בשדהו בעומק שלשה
טפחים: ואי לאו לונמא. וזה נוטע
שם שלא כדת מעמיק להו זה
(א) כשיקו הן: עשרים וחמשה
מום. את שיערו וקצתלי נמשכן
והולכין ממקצולין את כותלי הדור:
הוא דרין רן. והא קמ"ל דעד כ"ג
אמה אזלי שרשין ומוקי לבזר: ה"ג
אי הכי אימא סיפא אם האילן קדם
לא יקוץ אי לא סמך היכי משתכח
להו. דהאילן קדם ואי שלא כדן
סמך אמאי לא יקוץ מה לי בזר
קדם דקמני קוצץ ומאי שנה אילן
קדם דתנא לא יקוץ: כדאמר רב
פפא. לקמן בשמעתי [ע"ז]: הלא נמי
בלוקח. אדם שנטע אילן בתוך
שדהו ואח"כ מכר חצי שדהו לאיש אחר
ובא הלווא וחסר בזר חצי זה חצי
לקוץ אילן שנטעו בשדות: אם
המשנה. מים ששורין בו את הפשתן:
מן הירק. של מים מאכל כרוב
ושומין וקורשין: ואם כדרישין. כרמי
פרוליג'ש: ואם החרול מן הדבורים.
שאוכלין את החרול ומחדד את פיהם
ואוכלות את דבש שלהן: כי לינא
ירק נמי לא סמך. והא קמ"ל דהך
קשו אהדדי: עד שאמא אומר הרחק
את החרולך מדבורי. שעל המזיק
להרחיק עצמו הרחק אתה דבוריך
מן החרול'י שאף אתה נקרא מוסיק:

ציד מוכר ואין נראה לר"י צר' מרדכי
איריא שהאילן קדם אפילו קדם צור
לא יקח שהרי בהיתר עשאן דבכה"ג
צור או מכירת האילן אצל לפר"ת
קדם צור נמי ועוד כיון דהחזיק בא"י

לע"ז כמו דטרייא לרישיה
וומין. מוכרי לחם שמסיקין
תבואה ושמן ויין^מ והעשן
ן: דירה שאני. חנות ורפת

המלח ואת הסיד ואת
חבירו ג' טפחים⁶ או
כותל הא ליכא כותל
נמי לא סמך ואלא
קא משמע לן דהני
מרחיקים את הזורעים
מי רגלים מן הכותל
דאיכא כותל הא ליכא
ליכא כותל נמי לא
הא קא משמע לן ד
תא שמע ואת הריח
מן הרכב טעמא דאיכא
סמך לא כי ליכא כו
מאי קא משמע לן הא
קשה לכותל תא שמע
מן הכליא שהן ד' מ
כותל הא ליכא כו
כותל נמי לא סמך א
הא קא משמע לן
תא שמע⁷ לא יפתח
ושל צבעין תחת אוצ
בקר טעמא דאיכא
עביר דירה שאני דיק
היתה רפת בקר קוד
⁸ לא יטע אדם אילן כ
הרחיק ממנו ד' אמו
שואמרו כדי עבודת ה
עבודת הכרם הא ל
הכרם סמך ואע"ג ד
הכא במאי עסקין ד
נמי דקתני⁹ היה גדר
מכאן וזה סומך לגדר
סיפא היו שרשיו יו
מעמיק לתן שלשה מ
המחרישה ואי דמפס
תתם ה"ק ואי לאו צו
לתוך של חבירו מעמ
שלא יעכב המחריש
האילן מן הבור עשר
דאיכא בור הא ליכא
בור נמי לא סמך והו
אזלי שרשים ומזקי ל
ואם אילן קדם לא יק
משכחת לה כדא"ר
ת"ש¹⁰ מרחיקין את
הכרשין מן הבצלין ו
טעמא דאיכא ירק ה
כי ליכא ירק נמי לא
קשו אהדדי א"ה אימ
בחדל¹¹ מפני שיכול ל
לי הרחק חרדלך מן ה
חרדלאי שבאות וא

א"כ הול"ל צמוכר אלא נר
כגון שאדם אחד עשה הצו
בן קדם קריגא ציה שקדמה
צ' צלוקה שלקה מאדם א'
צ' שנים איירי דצחוקת ג'

דעירייא קשה לכותל
דעירייא ומפס
הכא משום דמעיקרא הוה צ
דלא גרסי אלא אחי שפיר

הסלעים מכותלו של
בסיד מעמא דאיכא
מך לא כי ליכא כותל
זי קא משמע לן הא
שו לכותל תא שמע
זאת המחרישה ואת
זלשה טפחים מעמא
כותל סמך לא כי
זיך ואלא מאי קמ"ל
תונתא קשה לכותל
ג' מן השכב שהן ד'
כותל הא ליכא כותל
נמי לא סמך ואלא
א משמע לן דטרייא
ואת התנור שלשה
זשפה מעמא דאיכא
סמך לא כי ליכא
א מאי קא משמע לן
הבלא קשה לכותל
ים חנות של נחתומין
של חבירו ולא רפת
צר הא ליכא אוצר
נמי דתני עלה ^אאם
ז לאוצר מותר ת"ש
ך לשדה אלא אם כן
ותני עלה ^בד' אמות
ס מעמא דמשום כדי
משום כדי עבודת
כא שרשין דקא מזקי
פפסיק צונמא ^אדיקא
ינתיים זה סומך לגדר
מכאן ^אאי הכי אימא
זין בתוך של חבירו
חים כדי שלא יעכב
צונמא מאי בעו ^ב
א והיו שרשיו יוצאין
ן שלשה טפחים כדי
ת"ש ^אמרחיקין את
וחמש אמה מעמא
ר סמך לא כי ליכא
קמ"ל דעד כ"ה אמה
אי הכי אימא סיפא
ואי דלא סמך היכי
א בלוקח ה"נ בלוקח
זשרה מן הירק ואת
החרדל מן הדבורים
ליכא ירק סמך לא
מך והא קמ"ל דהני
סיפא רבי יוסי מתיר
ר לו עד שאתא אומר
ראי הרחק דבורה מן
לגלוגי חרדלא
ואי

לו לפרש שהאילן ציד לוקח
אח"כ נטע האילן ומכר הב
טיעת האילן לערענור צעל
את אילן וטוענין ללוקח
ס טוענין ללוקח לוקמה נמ

אָע"ג דלקמן (דף כ): הדר ציה מטעמא
אלא משום קלא מכל מקום נקט ליה
לפרושי טעמא משום טייריא ולספרים
כא דלהיא גירסא גירסא וקלא חד
טעמא הוא: **ל** יפתח אדם חנות
ש' נחתומין: פ"ה משום שהעשן
קשה לאורז וקשה לר"מ דלקמן אמר
בין המירו שמשצחו ועשן ודלי מור
ליין דהא יין מעושן פסול לנכסים^א
אלא נראה לר"מ דהיזק עשן ליכא
כיון דאיכא שם תורה ומעויבה לא

ד' יומם ורמאי דידי

[illegible][illegible][illegible]

הבא נמי בַּלֹּקָה. פ"ה שהאילן
לגמי הפירותים שלו אין להקשות מאי
לפ"ה או אילן לפי ר"י ברבי מרדכי
ור דערעור אינו בא אללא ע"י מכירת
ה לר"י מאי איריא אילן קדם אפילו
בלא לוקח ובחזקה שיש עמה טענה:

כגון דהוה מעיקרא האילן והשדה לאדם אחד ומי
השדה משפת אילן ולהלן ובא זה שלקח שאר
זה לוקח אלא המוכר דברשות סמכו הדכל היה
מים סרוחין ששורין בהן פשתן וקשה הוא לליקק.
נתניהו ריקות דלא צריכי כל כך למים וניתוחן ניצוצו.